

господаря му го накарвала да стори единъ лошъ работъ, на който той не ся согласилъ, тя затова го наклеветила на мъжа си, и той го хвърлил въ темницѣ. Въ темницѣ-тѣ му ся случило да ся покаже полезень на единъ знаменитъ человекъ, когото царя-тѣ, не знаѣ зачто, былъ такожде за-творилъ. Когато слѣдъ малко время пустнѣли то-гова, той ся смыслилъ за Юсифа и прѣдложилъ на царя за него. Царя-тѣ заповѣдалъ да го доведѣтъ и, зачтото го позналъ, че е человекъ уменъ и честенъ, возлюбилъ го и направилъ го пьрвъ министръ съ не-зависимѣ власть въ царство-то си.

Не ся минѣли много години подиръ това, и случило ся да стане гладъ голѣмъ въ онаѣ странѣ. Юсифъ, който бѣше прѣдвидѣлъ това, бѣше събралъ толкосъ много жито, чтото можа да прѣхрани всичкыя народъ въ онова мѣсто въ такова время, когато во всичкы-тѣ другы страны никакъ не ся намирало храна, още и тамо, гдѣ живѣялъ Яковъ съ сынове-тѣ си. Това принудило стареца да испрати сынове-тѣ си въ онова мѣсто, гдѣ Юсифъ, когото тиі мыслехъ укрѣлъ, ималъ още жито за проданъ. Чтомъ стигнѣли сынове-тѣ Якововы въ онова мѣсто, и Юсифъ ги позналъ, но они никакъ не могли да го познаѣтъ, зачтото ся былъ много промѣнилъ.

Ако бѣше Юсифъ памятозлюбивъ и мьстителенъ,